

XLII.

Sunt et effectus dissimiles legis et euangelij. Nam ministerium legis nequam est potentia Dei ad salutem omni credenti,⁷⁴ sed est potentia peccati seu ministerium mortis et damnationis, id est horrendum iudicium, quo Deus
 5 ostendit in corde horribilem iram aduersus peccatum. Manifestum est etiam, non modo non tolli peccatum et mortem hoc iudicio et sensu irae Dei, sed etiam hunc ipsum sensum irae Dei esse pauo-[D 1v:]res et dolores tristiores ipsa morte corporis et initium aeternarum poenarum, nisi voce euangelij per Filium Dei homo liberetur. At euangelium est ministerium Spiritus et vitae,
 10 id est vox, qua Deus credenti remittit peccata propter Filium et dat Spiritum sanctum, quo corda in illo sensu irae Dei et in pauoribus eriguntur et ex doloribus inferorum eripiuntur et sentiunt pacem laetitiam in Deo et initia vitae aeternae.

XLIII.

15 Postremo, etsi multae aliae sint differentiae, tamen non est negligendum discrimen, quod ab obiectis sumitur: Sunt enim distincti gradus hominum, quorum alij ut Paulus loquitur viuunt sine lege,⁷⁵ alij vero sentiunt se damnati lege, in quibus ut idem apostolus inquit peccatum per legem fit excellenter peccatum.⁷⁶ Itaque semper hac orthotomia publice et priuatim utendum est,
 20 vt voce legis declarante iram Dei aduersus peccatum terreantur et prophani et hypocritae, consolatione vero euangelij recreentur ac reficiantur expauescentes agnitione irae Dei aduersus suam immundiciem, qui nisi erigerentur audita promissione gratiae succumberent et perirent in tantis doloribus.

XLIV.

25 Non est imaginandum contrarias esse voluntates in Deo de salute nostra, propterea, quod lex et euangelium differunt nec voluntas in lege patefacta inconstans et mutabilis existimanda est, sed lex immota est et ira Dei aduersus peccata immutabilis est sicut primi parentes ante editam promissionem euangelij aliter iudicare non poterant, nisi iram prorsus immutabilem esse. Est
 30 autem post lapsum legi addita euangelij vox tanquam interpretatio et ἐπείκεια dulcissima, vt ostendat temperamentum iustitiae et misericordiae in Deo et do-[D 2r:]ceat legis comminationes ita ratas esse, nisi remissio et reconciliatio fiat propter Filium mediatorem. Manet igitur lex in omnem aeternitatem immutabilis nimirum modo: Quia Deus peccato semper irascitur et
 35 non sine poena remittit, sed hanc ipsam iram et poenam docet euangelium in

⁷⁴ Vgl. Röm 1,16.

⁷⁵ Vgl. Röm 2,12.

⁷⁶ Vgl. Röm 7,13.